

ERIN A CRAIG

PANSTVO
SOIL
A
SMÚTKU

DVANÁST SESTIER
A HROZIVÁ KLIATBA

YOLY

ERIN A. CRAIG

PANSTVO
SOIL
A
SMÚTKU

Preložila Michaela Rosová

YOLi

Erin A. Craig
Panstvo Soli a smútku

Preložila Michaela Rosová

YOLI

Erin A. Craig
HOUSE OF SALT AND SORROWS

Copyright © 2019 by Erin A. Craig
Translation © 2021 by Michaela Rosová
Jacket design © 2021 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7817-2

*S láskou venujem svojim starým rodičom
Phoebe a Walterovi,
ktorí vždy hovorili, že raz napíšem knihu.
Som rada, že ste mali pravdu.*

1

SVETLO SVIEC SA ODRÁŽALO OD STRIEBORNEJ KOTVY VY-
rytej na náhrdelníku mojej sestry. Bol to škaredý šperk,
Eulália by si niečo také sama nikdy nevybrala. Zbožňovala
široké zlaté retiazky, nápadné brilantové náhrdelníky, ale
nie... toto. Určite to vyberal otecko. Siahla som si na hrdlo,
na svoje čierne perly, že jej dám niečo štýlovejšie, ale nosiči
zaklapli vrchnák, skôr než som si ich stihla odopnúť.

„My, Ľudia Soli, navraciame toto telo vlnám,“ odriekal
Najvyšší mornár a drevená truhla pomaly sklzla do otvore-
nej krypty.

Pokúšala som sa nehladiet na fliačiky lišajníka v rozďave-
nom otvore, ktorý sa ju chystal pohltiť. Nemyslieť na svoju
sestru – ešte pred pár dňami plnú tepla a života – uloženú
na večný odpočinok. Nepredstavovať si, ako sa tenké dno
rakvy od vlhkosti a soli naduje, zdurí a rozšklabí a vypluje
Euláliino telo do vodných hĺbok pod naším rodinným mau-
zólom.

Namiesto toho som sa pokúšala – plakať.

Vedela som, že slzy sa odo mňa budú očakávať, a rov-
nako dobre som vedela, že sa zrejme neobjavia. Prídu až
neskôr, možno večer, keď budem prechádzať okolo jej izby
a všimnem si čierne súkno, ktorým zastreli všetky zrkadlá.
Eulália mala toľko, toľko zrkadiel...

Eulália.

Najkrajšia zo všetkých mojich sestier. Jej ružové pery sa ustavične usmievali. Rada vtipkovala, priesračné zelené oči boli vždy pripravené žmurknúť. Zástupy nápadníkov sa uchádzali o jej priazeň dávno predtým, než sa stala najstaršou dcérou Thaumascovcov, a teda dedičkou celého oteckovho bohatstva.

„Zo Soli sme sa zrodili, Soľou žijeme a k Soli sa navrátime,“ pokračoval Najvyšší mornár.

„K Soli,“ zopakovali smútiaci.

Zatiaľ čo otecko pristúpil bližšie, aby na prah krypty položil dva kúsky zlata – poplatok, aby Pontus doprial mojej sestre rozpustiť sa a splynúť s Náručou Soli bez bolesti –, ukradomky som prebehla zrakom po mauzóleu. Tlačili sa tu hostia odetí vo svojich najlepších šatách, čierne súkno a čierny krep, mnohí z nich niekdajší Euláliini pytači. Tešilo by ju, keby videla, ako za ňou neskrývane žialia toľkí mladíci so zlomeným srdcom.

„Annaleigh,“ zašepkala Camilla a štuchla do mňa.

„K Soli,“ zamrmlala som. K očiam som si priložila vreckovku, predstierajúc plač.

V srdci ma pritom páliť oteckov prenikavý nesúhlas. Z očí sa mu rinuli slzy a pyšný nos mal červený. Najvyšší mornár predstúpil, naklonil kalich zdobený mušličkami a vylial z neho morskú vodu na Euláliinu rakvu. Týmto sa slávnostne začal jej rozklad. Nato pozhasínal sviečky rozostavené okolo kamenného vchodu a bolo po obrade.

Otecko sa obrátil k zhromaždenému davu. Jeden prameň tmavých vlasov mal úplne biely. Mal ho tam už včera?

„Ďakujem vám, že ste sa prišli rozlúčiť s mojou dcérou Euláliou.“ V hlase, ktorým obvykle silne a zvučne oslovoval lordov na dvore, mu zaznela neistota. „Všetkých vás srdečne pozývam na Highmoor, kde si s rodinou pripomenieme jej život. Bude dosť jedla aj pitia a...“ Odkasľal si a znelo to, akoby bol nejaký zajakavý úradníček, a nie devätnásty vojvoda zo Salannských ostrovov. „Viem, že

pre Euláliu by to veľa znamenalo, keby ste sa k nám pridali.“

Týmto reč ukončil, už len prikývol a jeho tvár zostala úplne bez výrazu. Túžila som sa načiahnúť k nemu a uľahčiť mu v zármutku, ale už pri ňom stála Morella, naša mačocha, a pevne mu stisla ruku. Vzali sa len pred niekoľkými mesiacmi a po správnosti by práve mali zažívať prvé opojné, blažené dni spoločného života.

Pre Morellu to bola prvá cesta k mauzóleu Thaumasonovcov. Cítila sa nesvoja pod pozorným pohľadom sochy našej mamy? Sochár si vzal na pomoc mamin svadobný portrét a preniesol do chladného sivého mramoru celé jej mladistvé vyžarovanie. Hoci už uplynuli roky odvtedy, čo sa jej telo navrátilo moru, navštevovala som ju tu takmer každý týždeň, rozprávala som jej, ako trávim dni, a nahovárala si, že ma počúva.

Mamina socha sa v mauzóleu týčila nad všetkým ostatným vrátane náhrobkov mojich sestier. Avin obklopovali ruže, jej obľúbené kvety. V letných mesiacoch zakvitli a bujne sa rozrástli, celkom ako pľuzgieriky moru, ktorý jej ako osemnástročnej vzal život.

O rok neskôr ju nasledovala Octavia. Jej telo sa našlo na zemi v knižnici, pod dlhým knižničným rebríkom, kôpka údov poskrúcaných v neprirodzených uhloch. Miesto jej odpočinku zdobí otvorená kniha a na nej je vyrytý citát vo vaipančine, ktorú som sa ja nikdy nenaučila.

Po toľkých tragédiách, čo postihli našu rodinu, už to pôsobilo takmer osudne, keď zomrela Elizabeth. Našli ju vo vani, nadnášala sa tam ako kúsok naplaveného dreva, nasiaknutá vodou a úplne bez farby. Od Highmooru až po dediny na susedných ostrovoch sa šírili reči, šepot sa niesol z kuchýň do stajní, slúžky šuškali sluhom a rybári svojim ženám a ženy strašili svoje neposedné deti. Povrávalo sa, že to bola samovražda. Ale najmä sa verilo tomu, že sme prekliati.

Sochár stvárnil Elizabeth ako vtáčika. Mala to byť hrdlička, ale proporcie vôbec nesesedeli, takže vyzerá skôr ako čajka. Pre Elizabeth, ktorá vždy tak veľmi túžila odletieť preč, je to priliehavý pomník.

Aký bude ten Euláliin?

Kedysi nás bolo dvanásť – thaumasovská dvanásťka. Teraz sme tu stáli v krátkom rade, ja a mojich sedem sestier, a nedalo sa nepremýšľať nad tým, či na tých pochmúrnych dohadoch nebude zrnko pravdy. Čím sme si pohnevali bohov? Vypálila temnota svoje osudné znamenie na našu rodinu, aby si nás jedného po druhom mohla odnieť? Alebo to bol jednoducho len sled strašných a nešťastných náhod?

Po obrade sa dav rozišiel a hostia začali pomaly prechádzať okolo nás. Šepkali nám strojené prejavy sústrasti a mne neušlo, že si dávajú pozor, aby sa k nám veľmi nepribližovali. Bolo to z ohľaduplnosti k nášmu žiaľu, alebo sa obávali, že sa na nich niečo nalepí? Chcela som to pripísať prostoduchej poverčivosti, ale keď ku mne pristúpila vzdialená teta s mdlým úsmevom na tenkých perách, v očiach sa jej mihla otázka – tesne pod povrchom, ale celkom zrejme.

Ktorá z nás je na rade teraz?

2

ZATIAĽ ČO SA OSTATNÍ POBRALI NA SMÚTOČNÚ HOSTINU, ja som sa ešte zdržala v mauzóleu, lebo som sa chcela rozlúčiť s Euláliou bez cudzích sľedivých pohľadov. Najvyšší mornár splnil svoje povinnosti a už len pozbieral kalich a sviečky, slanú vodu a otcove dve mince. Kým vykročil úzkou cestičkou dole k pobrežiu a naspäť k svojej pustovni na najsevernejšom bode ostrova Selkirk, ešte sa pri mne zastavil. Hľadela som na sluhov, chlapcov, ktorí mali zapečatíť vchod do hrobky. Na prah krypty kládli tehly s nanesenou maltou a voda divo víriaca v hĺbke sa nám pomaly strácala z očí.

Najvyšší mornár zdvihol ruku v pohybe pripomínajúcom požehnanie. Ale oblúk, ktorý opisovali jeho prsty, šiel trochu nakrivo, akoby to bolo skôr obranné gesto.

Chránil seba.

Predo mnou.

Vzduch bol chladnejší, keď sa okolo mňa netiesnili ľudia, a ten chlad ma objal ako druhý plášť. Neprijemne sladkasté kadidlo sa ešte stále vinulo miestnosťou, no nedokázalo potlačiť vôňu soli. Nech ste boli kdekoľvek na ostrove, soľ ste cítili všade.

Chlapci zastonali, keď položili poslednú tehlu na miesto, a šum vody definitívne utíchol.

Zostala som sama.

Krypta nebola v skutočnosti nič iné než obyčajná jaskyňa, až na jednu zvláštnosť: pod ňou pretekala široká rieka a odnášala čerstvú vodu – a telá nebohých Thaumasoncov – do mora. Každá generácia do nej pridala niečo vlastné, umelecky vypracovala kamene okolo pohrebiska alebo vyzdobila strop filigránskou pozlátenou maľbou nočného neba. Každé dieťa rodu Thaumasoncov sa v týchto konšteláciách naučilo orientovať, skôr než sa vôbec dotklo čítanky. Môj praprastarý otec pridal náhrobky.

Keď sme pochovávali Elizabeth – čo bola ešte pochmurnejšia udalosť než v prípade Eulálie, lebo Najvyšší mornár robil nenápadné narážky na údajnú samovraždu –, rátala som pamätné dosky a sochy rozmiestnené po jaskyni, aby mi rýchlejšie prešiel čas. Ako dlho potrvá, kým pamätníky a náhrobky zaplnia tento posvätný priestor natoľko, že nezostane miesto pre živých? Až zomriem, nechcem žiadny monument, ktorý by ma mal pripomínať. Spočinula prateť Clarette spokojnejšie vo večnom spánku, keď vedela, že na jej bustu sa budú dívať celé generácie Thaumasoncov?

Vďaka, nechcem. Proste ma potisnite do mora a vráťte ma Soli.

„Tolko mladých mužov tu dnes bolo,“ povedala som a kľakla si pred vlhké murivo.

Bol to priam zázrak, že sa vôbec obťažovali s murovaním. Koľko času uplynie, kým kamene zasa povytáhujú, aby mohli strčiť dnu ďalšiu z mojich sestier?

„Sebastian a Stephan, bratia Fitzgeraldovci. Henry. Predák z Vasy. Aj Edgar.“

Zdalo sa mi neprirodzené viesť takýto jednostranný rozhovor s Euláliou. Obvykle dominovala všetkému, čoho bola súčasťou. Svojimi príbehmi, prapodivnými, plnými vtipu a zveličovania očarila každú spoločnosť.

„Myslím, že spomedzi všetkých trúchliacich smútili za tebou najviac. Chcela si sa v tú noc za niektorým z nich vykradnúť?“

Odmľčala som sa. Predstavila som si Euláliu, ako beží po cestičke na útese, nočná košieľka s čipkami a so stužkami sa jej vzdúva vo vetre a ľaliovo bielu pokožku jej zalieva modrý svit mesiaca. Keby šlo o tajnú schôdzku s milým, dala by si záležať, aby vyzerala obzvlášť rozkošne.

Keď rybári našli jej telo, rozbité na skalách pod útesom, najprv si mysleli, že tam uviazol a uhynul delfín. Ak je nejaký posmrtný život, dúfam, že sa o tom Eulália nedozvedela. Jej márnivosť by sa z toho nikdy nespamätala.

„Potkla si sa a spadla?“ Moje slová sa ozývali v jaskyni. „Sotil ťa niekto?“

Tá otázka zo mňa vyletela, skôr než som ju stihla zväziť. Nemala som ani tieň pochybností o tom, ako zomreli ostatné sestry: Ava bola chorá, Octavia nehody odjakživa priťahovala, a pokiaľ ide o Elizabeth... Rýchlo a plytko som sa nadýchla a zaryla prsty do hrubej čiernej vlnenej sukne. Po Octaviinej smrti bola veľmi sklúčená. Všetci sme tú stratu pociťovali, ale nie až tak prenikavo ako Elizabeth.

Pri Eulálii však nikto nebol, keď umrela. Nikto nevidel, ako sa to stalo. Zostal iba ten brutálny výsledok.

Na nos mi dopadla kvapka a vzápätí ďalšia na líce, ako si potôčiky vody nachádzali cestu do krypty. Vonku sa zrejme rozpršalo. Ešte aj obloha dnes plakala za Euláliou.

„Budeš mi chýbať.“ Zahryzla som si do spodnej pery. Objavili sa slzy, zaštíпали ma v očiach a napokon už tiekli voľne. Prstom som nakreslila na kamene elegantné E a túžila som povedať oveľa viac, vyplaviť všetok svoj žiaľ, bezmocnosť a zlosť. Ale to by ju aj tak neprivedlo späť.

„Eulália... ľúbim ťa, sestrička.“ Hlas mi pritom nezaznel silnejšie než šepot a hneď nato som vybehla z temnej jaskyne.

Vonku zúrila búrka, vyčesávala vlny do spenených bielych hrebeňov. Jaskyňa sa nachádzala takmer na konci Mysu, polostrova na Saltene, ktorý vybiehal ďaleko do mora. K domu to bolo najmenej míľu a nikomu nezišlo na

um nechať mi tu koč. Odhrnula som si čierny závoj a vykročila.

„Nezabudla si na niečo?“ spýtala sa ma Hanna, naša stará verná slúžka a pestúnka, skôr než som zamierila dole na kar.

Cítila som ťarchu jej materinského pohľadu na chrbte a zastala som. Keď som sa vrátila, okamžite som sa musela prezliecť, lebo búrka mi premočila šaty do nitky. Či už sme prekliati, alebo nie, nemala som v pláne zomrieť na prechladnutie.

S výrazom plným očakávania natiahla ku mne ruku s dlhou čiernou stužkou. Vzdychnula som si a dovolila som jej, ako už toľkokrát, aby mi okolo zápästia omotala tenký pásik. Keď nejakú domácnosť navštívila smrť, museli ste nosiť čiernu stuhu, aby za milovaným zosnulým nestiahla aj vás. My sme mali takú veľkú smolu, že služobníctvo začalo tieto úbohé pentličky uväzovať na krk aj mačkám, koňom a sliepkam.

Viazanie zakončila mašľou, ktorá by bola v akejkoľvek inej farbe určite pekná. Celý môj šatník teraz pozostával zo smútočného odevu, každé ďalšie šaty odtieň tmavšie než predošlé. Odvtedy, čo pred šiestimi rokmi zomrela mama, nemala som na sebe nič svetlejšie než oceľovosivú.

Tentoraz Hanna vybrala satén, nie tú hrubú šatovku z Elizabethinho pohrebu. Po tej nám na zápästiach ostávali ranky, čo svrbeli celé týždne.

Stiahla som si manžetu na rukáve. „Ak mám byť úprimná, radšej by som zostala tu hore s tebou. Nikdy neviem, čo mám v takých chvíľach hovoriť.“

Hanna ma potľapkala po líci. „Čím skôr tam zájdeš, tým skôr to budeš mať za sebou.“ Jej teplé hnedé oči sa na mňa usmiali. „Keď si pôjdeš ľahnúť, prinesiem ti šálku škoricového čaju, dobre?“

„Vďaka, Hanna,“ odvetila som, letmo som jej stisla plece a vyšla z dverí.

Len čo som vkročila do Modrej siene, hneď ku mne zamierila Morella. „Sadneš si ku mne? Nikoho tu nepoznám,“ povedala a odtiahla ma k pohovke pod vysokými tabuľkovými oknami. Aj takto, postriekané konfetami dažďových kvapiek, ponúkali veľkolepý pohľad na útesy. Nepripadalo mi správne, že sa smútočná hostina koná práve v tejto miestnosti, s výhľadom na miesto, odkiaľ Eulália spadla.

Chcela som byť so svojimi sestrami, ale hľadeli na mňa Morelline veľké, prosebné oči. Práve v takýchto chvíľach som si uvedomovala, že je vekom oveľa bližšie mne než oteckovi.

Nikoho neprekvapilo, keď si našiel novú nevestu. Mama už dlho nebola medzi nami a všetci sme vedeli, že veľmi túži po synovi. Morellu spoznal na pevnine, v Suseally. Vrátil sa z cesty s Morellou po boku, bol ňou úplne očarený.

Honor, Mercy a Verity – naše Grácie, ako sme ich kolektívne volali, v čase matinej smrti vlastne ešte deti – boli nadšené, že sa v ich živote opäť objavila materinská neha. Morella predtým pracovala ako guvernanka a dievčence si okamžite zamilovala. Trojičky – Rozália, Ligeia a Lenora – a ja sme sa jednoducho tešili s oteckom. Iba Camilla stuhla zakaždým, keď niekto mylne usúdil, že Morella patrí k thaumasovskej dvanástke.

Civela som cez celú miestnosť na veľkú maľbu zaberajúcu celú protiľahlú stenu. Bola na nej morská obluda, ktorá s očami rozšírenými od zúrivosti sťahovala loď do modrej priepasti vôd. Modrú sieň zdobilo mnoho morských pokladov: na jednej polici rodinka pichľavých ježoviek, na podstavci v rohu stará kotva pokrytá vymytými kôrovcami a na každom voľnom mieste ukážky z našej zbierky mušlí.

„Sú všetky obrady takéto?“ spýtala sa Morella a rozprestrela si sukne po tmavomodrých vankúšoch. „Také vážne a pochmúrne?“

Nedokázala som skryť pobavený úsmev. „Nuž, bol to pohreb.“

Zastrčila si za ucho pramienok svetlých vlasov a nervózne sa usmiala. „Samozrejme, len som myslela... Prečo tá voda? Nechápem, prečo ju jednoducho nepochováte, tak ako sa pochováva na pevnine?“

Pohľad mi utkvel na oteckovi. Určite by chcel, aby som k nej bola milá a slušne jej vysvetlila naše zvyky. Skúsila som načrieť do svojho srdca a nájsť v ňom aspoň kvapku súcitu k nej.

„Najvyšší mornár tvrdí, že náš ostrov a ľudia na ňom stvoril Pontus. Pontus nabral za priehrštie soli z prílivu, lebo soľ je sila. Do toho primiešal rafinovanosť žraloka belavého a krásu medúzy ušatej. Pridal vernosť morského koníka a zvedavosť delfína. Keď dal tejto hmote tvar – dve ruky, dve nohy, hlavu a srdce –, vdýchol do nej aj kus svojho života. A tak vytvoril prvých Ľudí Soli. Takže keď zomrieme, nemôžeme byť pochovaní do zeme. Vrátime sa späť do vody, kde je náš domov.“

Zdalo sa, že moje vysvetlenie ju potešilo. „Vidíš, povedať také niečo na pohrebe by bolo ozaj pekné. Lenže tu sa kladol dôraz len... na smrť.“

Povzbudivo som sa usmiala. „Nuž... bol to tvoj prvý pohreb. Zvykneš si na to.“

Morella sa načiahla a položila svoju dlaň na moju. Drobná tvár jej zväžnela. „Veľmi ma mrzí, že si ich už toľko zažila. Si príliš mladá na toľko bolesti a zármutku.“

Dážd' zosilnel a zahalil Highmoor do tupej šedi. Neľútostné more si pohadzovalo balvany na úpäť útesov ako kamienky v chlapčenskom vrecku a vlny sa trieštili o strmé skaly s dunivým hukotom súperiacim so zvukom hromu.

„Čo sa bude diať teraz?“

Zažmurkala som a vrátila sa pohľadom k nej. „Čo máš na mysli?“

Zahryzla si do pery, zápasiac s neznámymi slovami. „Teraz, keď je... späť v Soli... čo máme robiť my?“

„Nič. My už sme sa rozlúčili. Už len tento kar a je to za nami.“

Rozrušene si preplietala prsty. „Nie je. Zrejme nie celkom. Tvoj otec vravel, že niekoľko nasledujúcich týždňov máme nosiť čiernu, je to tak?“

„Mesiakov, nie týždňov. Prvých šesť čiernu farbu a ďalších šesť tmavšie odtiene sivej.“

„Rok?“ zalapala po dychu. „To mám naozaj nosiť toto pochmúrne oblečenie celý jeden rok?“ Ľuďom okolo pohovky jej výbuch neušiel, hlavy sa otočili k nám. Bola dosť slušná na to, aby sa zahanbene začervenala. „Len som myslela... Ortun mi práve nakúpil svadobnú výbavu. Nie je tam vôbec nič čierne.“ Na dnešný deň si požičala jedny šaty od Camilly, ale neseďeli jej dobre. Prihľadila si okraje šnurovačky. „Ale nejde len o šaty. Čo bude s tebou a Camillou? Obe by ste mali chodiť do spoločnosti, stretávať sa s mladými mužmi, zamilovať sa.“

V údive som naklonila hlavu, či to myslí vážne. „Práve mi zomrela sestra. Nie je mi tak celkom do tanca.“

Ozval sa taký silný úder hromu, až sme nadskočili. Morrella mi stisla ruku a pohľadom našla moje oči. „Prepáč, Annaleigh, dnes vôbec neviem nájsť tie správne slová. Chcela som povedať... Po toľkých tragédiách by vaša rodina mala byť opäť šťastná. Nasmútili ste sa dosť na celý život. Načo sa tak vytrvalo haliť do bolesti? Mercy, Honor a milá malá Verity by mali byť vonku v záhrade a hrať sa s bábikami, a nie prijímať kondolencie a sústrastné reči. A Rozália a Ligeia – aj Lenora –, veď sa na ne pozri.“

Trojicky sedeli jedna vedľa druhej, natisnuté na malej leňoške pre dvoch. Držali sa, ruky navzájom poprepletané, ako jeden veľký pavúk, a potichu vzlykali za svojimi závojmi. K takému koncentrovanému žiaľu si nikto netrúfol podísť bližšie.

„Láme mi srdce, keď vás takto vidím.“

Uvoľnila som si ruku z jej zovretia. „Ale to sa skrátka robí, keď ti niekto zomrie. Nemôžeš meniť tradície len preto, že sa ti nepáčia.“

„Ale čo keby sa objavil nejaký dôvod na radosť? Niečo, čo by sa malo oslavovať, a nie schovávať? Nemali by potom dobré správy vyhrať?“

Pristúpil k nám sluha a ponúkol nám víno. Ja som si vzala pohár, Morella ho ráznym gestom poslala preč. Do roly panej domu na Highmoore sa vžila rýchlo.

„To asi áno.“ Zaváhala som. Zaburácal ďalší hrom. „Ale nezdá sa, že by v poslednom čase bolo čo oslavovať.“

„A podľa mňa je.“ Morella sa ku mne naklonila, stíšila hlas a takmer sprisahanecky zašepkala: „Nový život.“ Nenápadným pohybom si jemne položila dľaň na brucho.

Prehltla som dúšok vína, aby mi nezabehlo. „Si tehotná?“ Celá žiarila. „Vie o tom otecko?“

„Zatiaľ nie. Práve som sa mu to chystala povedať, keď nás vyrušili rybári so zvestami o Eulálii.“

„Bude šťastný! Vieš, v ktorom si mesiaci? Približne?“

„Asi v treťom.“ Prebehla si prstami po vlasoch. „Myslíš, že Ortun naozaj bude mať radosť? Spravila by som čokoľvek, len aby som ho znova videla smiať sa.“

Obzrela som sa po otcovi. Stál obklopený priateľmi, ale bol taký pohrúžený do spomienok na Euláliu, že sa nedokázal zapojiť do rozhovoru. Prikývla som. „Tým som si úplne istá.“

Zhlboka sa nadýchla. „Potom by som si tú dobrú správu nemala ďalej nechávať pre seba, nie?“

Kým som stihla zareagovať, Morella už stála pri klavíri uprostred miestnosti. Zdvihla zvonček, ktorý bol na ňom položený, a zazvonila. Miestnosť rýchlo stíchla.

V ústach mi vyschlo, keď som si uvedomila, čo sa chystá urobiť.

„Ortun?“ spýtala sa a vytrhla ho zo zamyslenia. Jej hlas bol vysoký a tenký, znel celkom ako zvonček v jej ruke.

Ten zvonček patril našej mame. Našli sme ho raz s Camillou, keď sme sa ešte ako decká hrali v podkroví a prezliekali sa do rôznych šiat. Milovali sme jeho strieborné

cinkanie, a keď mama zoslabla a jej hlas by už po dome nebolo počuť, doniesli sme jej ho. Odvtedy, kedykoľvek som začula jeho zvuk, vybavilo sa mi s plnou silou, akoby mi do hrude narazila studená vlna, jej posledné tehotenstvo.

Len čo sa objavil po jej boku, Morella pokračovala. „Chceme sa vám s Ortunom poďakovať, že ste prišli. Týchto niekoľko posledných dní to bola nekonečná temná noc, zato vaša prítomnosť medzi nami je ako prvé teplé lúče nádherného úsvitu na obzore.“

Slová, aj keď očividne starostlivo pripravené, z nej plynuli s ľahkosťou. Oči sa mi zúžili. Mala to všetko dopredu nacvičené.

„Vaše spomienky na drahú, krásnu Euláliu zasievajú do našich srdc zrnká radosti, vyzdvihujú ich z clivoty. A my sme nevýslovne vďační – ba dokonca šťastní – za to, že toto nové ráno znamená pre nezlomný rod Thaumasovcov novú kapitolu.“

Camilla, zabraná do rozhovoru so strýkom na opačnej strane miestnosti, ku mne vyslala nervózny pohľad. Ešte aj trojčatá uvoľnili svoje pevné putá. Lenora stála vedľa leňošky, prsty zaborené v mäkkej opierke.

Morella jednou rukou chytila otca a druhú si položila na svoje ploché bruško. Po tvári sa jej rozlial široký úsmev, vychutnávala túto chvíľu a náhlu pozornosť. „A tak ako ranné zore rozoženú zvyšky noci, tak sa tiene zármutku rozplynú s príchodom nášho syna.“

3

„ŽENSKÁ JEDNA!“ ZASYČALA HANNA, ROZOPÍNAJÚC DROBNÉ jantárové gombičky na mojich šatách od krku nadol. Pomohla mi vymotať sa zo sukní a až potom si s krátkym zlostným zafunením odhrnula prešedivené vlasy z čela. „Takto využije deň, ktorý mal patriť Eulálii, aby oznámila svoju šokujúcu správu. Taká trúfalosť!“

Camilla sa hodila chrbtom na moju posteľ vedľa Ligeie, vyšívaná vrchná prikrývka sa pod nimi pomaly zhúžvala. „Nemôžem ju vystáť!“ Výsmešnou, ostrou fistulou napodobnila Morellin vysoký hlas. „A tak ako Vaipany, boh svetla, žiari svojím slnkom, tak bude vrúcny slnečným lúčom žiariť on, môj synáčik,“ vyprskla Camilla a schovala tvár do vankúša.

„Mohla svoj oznam načasovať trochu starostlivejšie,“ pripustila Rozália, oprela sa o stĺpik postele a omotala si okolo prsta konček hrdzavého vrkoča. Trojičky, identické v každom ohľade, mali vlasy v takom odtieni červeno-hnedej, že som im závidela. Takú farbu nemala ani jedna z nás. Zo všetkých mojich sestier bývala najbledšia Eulália, vlasy mala takmer blond, aj keď nie celkom. Moje boli najtmavšie, rovnaký odtieň ako čierny piesok zo salannských pláží, ktorý sa nedal nájsť na žiadnom inom ostrove.

Uvoľnila som si podväzky na stehnách a súhlasne zahm-